

P.V. 249

Apare în 15 și 30 a fie carei luni

Un nru 10 fileri.

Abonamentul :

Pre 1 luna . . . 40 fil. | Pre 6 luni . . . 3 cor.

Pre 3 luni . . . 1'50 fil. | Pre un an . . . 5 cor.

Pentru străinătate pe an 6 oroane.

Redacțiunea :

Rudolf-ut Nru 14.

După ei Zăvoade,
Prindei măi fârtate!Pre lingușitori,
Pre amăgitori,Pre oamenii rei
Și pre farizeii!Undei vei afla,
De loc nui cruța!

RUGĂM cu toată dragostea pre toți pre-
tinii și binevoitorii, să bine-
voiască a trimite neînsemnatul preț de abonare ce
să vede în fruntea foi. Cei ce sau insinuat și cari
a primit foaia până aci, aducă-și aminte, că au
oreși careva dătorință la anul nou și față cu Ză-
vodul. Să și-o îplinească. Și cu aceasta rugare
poftim la toți :

Au nou fericit!

An nou fericit la toți,
La cel mic și la cel mare,
Fără mișei, fără hoți,
Fără nici o supărare.

Pieră oamenii cei rei,
Farizei lingușitori,
Să n'avem parte de ei,
Nici de cei amăgitori!

Ducă se de pre pământ,
Tot pre dealuri fără nume,
Sau să așeze în mormânt,
Ori pre munți cu înaltă culme.

Să nu să mai pomenească,
Intre neamul creștinesc,
Și să nu mai amărăscă,
Pre poporul românesc!

Când acestia nu vor fi,
E sigură înaintarea,
Și în toate vom spori,
Nea fi mândră bunăstarea.

În avere învățatură
Face-vom spor minunat,
În știință și cultură,
Vom fi popor luminat!

Fiva pace pre pământ
Toți oamenii frati vor fi,
Precum a zis Domnul sfânt
Când cu graiu viu poruncî:

„Fiilor una să fiți
Și bine să vo însemnați,
Unul pre altul vă iubiți,
Și trăiți ca neste frați!

Să nu să nefericească,
Nici unul dintre voi,
Ci fericit să trăiască,
Fără grigi, fără nevoi.

Ierfa nici când nu țe da,
Să se ducă la jerfit,
Până nu ti împăca,
Cu cel ce lai jefuit.

Dormi mai bine intins pre spate.
Nu slugi lui Dumnezeu,
Cel puțin nu faci păcate,
Și nu spurci altariul ăeu.

Clopotele, toaca sune,
Tu urechile ți astupă,
Tot poporul să se adune,
Nu te duce nici la rugă, —
Până nu teai împăcat
Cu cel ce lai ruinat!"

Abonează la Zăvodul,
Și va striga tot norodul,
An nou fericit fărtate,
Căci să vede că esti frate:
Cu viață de creștin,
Și inimă de român,

Abonați dar abonați,
Toți acei ce mi sănteti frați:
Anu va fi fericit,
Chiar precum vilați dorit!

Redact.

Lelea Vasiica si Nana Suveica.

Vasiica: Tot e bună lege, legea pocăiților.

Suveica: Pentru ce?

Vasiica: Pentru că, pe om îl face să tacă și atunci când îl bat alți.

Suveica: Om de omenie nu poate face așa ceva!

Vasiica: Dapoi deputați noștri în detă pentru ce tac?

Suveica: Ho ho soră. Ei nu fac pocăială, ei fac politică.

Vasiica: Și apoi din politică încă trebe tăcut?

Suveica: Chiar așa ca și cum ai fi pocăit și bătut.

Cand cineva vrea se intre si in raiu cu viclesiug.

(Urmare din nru 4.)

Când după restimp de 1 oră și jumătate sună din nou Petru la telefon, s'a prezintat din nou servitorul, anunțând că dl F. Râncu a plecat în oraș ca să-și caute săcundanți, cari să provoace redactorii dela „Tribuna“ din Arad, și se „invoace justiția“ contra tuturor studenților români universitari din toată lumea.

Fără de rezultat a rămas și a treia încercare, făcută după amiază între 4—5 oare, când dr. F. Râncu sa vădit absent, căci avusă de lucru la poliție, ca să-și anunță piștolul.

Își pierdu răbdarea blândul părinte ceresc văzând mai cu samă neglijința crasă dela un director rădicat prin „hârnicie“ și sunând după sătana îl predete pre Dedu, ca să purceadă cu el în tocmai meritelor sale.

Odată scoasă mamonul brăcinarul dela cioareci, îl înhăță lui Dedu între fălci, și asvârli un țol preste șolduri și urcându-i-se în cârcă îl dete pintini... Apoi hi hi hi Dedule.

Suflă Dedu de gândeai că-i sar ochi. Dar ce să facă? Saltă ca un țap preste scările raiului, și nici nu s'a oprit până la poarta infernului. Inzădar să rugă de Lucifer să-l îngăduie mai încet. Rugarea nu-i folosea nimica. Promisă că-i dă „Răvașul“ gratis pe tot timpul cât va apărea. Promisă că-i va cumpăra un câne alb ca alui dr. Arcu, promisă că-l va duce în țafca la mămușca lui F. Râncu, promisă că-l face membru în direcțiune, căci este loc vacant și și așa n'au pe cine alege și că-i dă hamurile căpătate prezent dela F. Râncu nouă nouță. Toate în zădar Mamonul nu lasă din ale sale.

Ajuns la poarta iadului, mamonul descălecă de pe Dedu. Il frecă puțin la ochi. Intinsă de 2, 3 ori de urechi, apoi aruncându-i un căpăstru în cap, îl legă de nește iesle după ușa iadului, dar nutrețiu ca în palmă.

Ce să facă Dedu? Flămând ca un lup. Să apucă de numerii din „Răvașul“ aduși cu sine. A vrut se aleagă paginile în care nu sa laudat pe sine. Dar n'a aflat nici una, ca să le mânânce acele — atunci lea ros toate cu amar. Iar când a ajuns la articli scriși în cheștiile băncii și „Pacea Clujului“ i să făcea greață de putrejunea lor. O mulțime de drăculeți, ca macul de mărunți se învârteau în jurul lui, și se desmerdau în figura șoadă alui Dedu. Mai apoi traseră hainele de pe el cu șinoare cu tot, și cu nește foarfeci de oi începură al ciupeli de barbă și de păr încât nu trecură 10—15 minute Dedu deveni papistaș în toată regula. Iar ca hazul să fie și mai complect, unul din drăculeți adusă o coadă de vulpe și io acăță lui Dedu dinapoi.

La hohotul sgomotos al drăculeților se adunară în jurul lui Dedu toată gloata iadului. Bărbați și femei, care de care răsând din răsputeri de figura caraghioasă a sermanului protoțap.

O Amosz Amosz oftă din greu Dedu, că bine mai potrivit și bună recomandăție mi-ai dat!

Făcu, ce făcu, și atâta sa tot rugat de tartarul cel bătrân, până ce acesta ia dat voie să grăiască la telefon cu F. Râncu.

„Ah te salut iubite — îl întâmpină Râncu auzind prin telefon că grăiește confratele seu în toate fărădelegile Dedu. — Ce mai faci? te salut cu căldură. Mami e bine. Dar mata, cum te afli?“

„Uf, uf, fireai tu al dracului Amoase, că bine mai potrivit. Sunt aci în iad, dar nu membru în direcțiune, ci mi sa dat o slujbă tare nevrednică. Eu sunt calul iadului, ca și cum am fost pe pământ al tău și mai că voi fi silit să car borviz cu teleaga pentru locuitorii negrei împărății. Fă bine aleargă la iurisconsultul Făr-făilă și întreabă de sfat, că oare nu sar putea anunța recurs de nulitate în chestia acestei purcederi? El știe din pățaniile cu Podoaba. Plenipotență află încă vreo 80 iscălite gata de mine încă de pe timpul proceselor cu redactorul „Zăvođului“. Stempele nu trebuie, căci am atestat de sărăcia dela Bariț. Fii bun Amoase și grăiește și cu chelnerul dela Newyork să-mi trimită un capuținer cu spumă, că tare ma tăiat dorul de el.“

Când auzi loialul Amos tânguirile semenului seu de idei Dedu, se încolăci de groază, pică grămadă lângă telefon, și zăcu așa 3 oare neclintit. Toți doftori Clujul nu fură în stare să-l aducă la minte, până când îngredă în „Economiului“, cunoscând bine năravurile stăpânului seu năsdrașan — luă un număr din „Nap“ în care apăruse illotempore declarația lui Dedu etcomp., în contra Vaida. și frecândul pe Amos al mamei cu acest jurnal la burtă, mai apoi ungândul din peptariul Cănelui lui dr Arcu își veni Amosul mării la simțiri și să redeșteptă. Cele dintăiu cuvinte care le luă pe buză fură:

„O tempora O Amos“. Apoi luându-și avântul unui chelner național, se așeză la masa de scris și concipia următoarea telegramă:

Dr. Dedu cal provisor iad.

Vom însinua recurs de nulitate. Fii cu nădejde. Doar noi suntem noi, și vom fi. Amos.“

Când primi Dedu telegrama, să mai incuragie nițel. Dar văzând că trece vremea mereu și recursul de nulitate nu-și prestează rezultatele sale, să împacă cu soarta, ca vulpea prinsă în cătreț, și cerând dela mamonul ca — să-l potcoviască, ca să nă se înghioară așa reu la picioare, cărata și cară până în ziua de astăzi borviz celor cari vrednici s'au făcut de împărăția lui Scaraoșki.

Dimineața Dedu a aflat, că se trezește tot asudat ca și cum ar fi scos cânepă din topilă. Sorsa ia explicat visul, că nui bine a locui în casă nouă fără feștanie, căci să visează omul reu, să fie chiar sub streșina bisericeii zidită, mai cu samă când e încărcat de păcate, ca stupul de trântori mulți cel prăpădesc. Ba în asta stare nui bine nici se cugeți la raiu pentrucă:

La raiu cum se știe,
Porțile-s de fer,
Nu mergi cu prostie,
Ci cu adevăr.

Pacala si Tandala.

Păcală: Frate Tândală ce mai faci?

Tândală: Io tac, că nam ce să fac. Dar tu Păcală?

Păcală: Io am tăcut, fiind că știu, că toate io leam făcut.

Tândală: Da ce zice lumea ce zice țara?

Păcală: Mai știo și strocșala. Mami zice, să nu mă supăr, că și deputații noștri tac.

Tândală: E drept, că tac, că precum zici tu, ei sunt cap de fac. Gura tă înse până acum nici când no tăcut, nici la tribunal, nici la criminal, nici naintea domnilor, nici naintea damelor.

Păcală: Vezi, că frate până aci am trecut om de omenie, căci nu ma prins nimene cu mișelie. Acum înghit la noduri goale și mă mai lecuiește mami și la foale.

Tândală: Știi ce frate, vin să ne facem deputați.

Păcală: Foarte bine, în cercul Gileului, căci tu ai mare popularitate pre acolo.

Tândală: Da. Tot de acolo mă fulgeră și iarna.

Păcală: Pentru ce?

Tândală: Pentru că sunt de omenie ca și tine.

Păcală: Atunci noapte bună deputăție.

Tândală: Noapte bună frate și mie și ție.

Ce n'am stiut pana acum si ce stiu acum ?

— Fapte închinat — neamului românesc. —

N'am știut ce-i reutatea,
N'am știut ce-i strămbătatea.
N'am știut ce-i lingușirea,
N'am știut ce-i amăgirea.

N'am știut ce-e răpirea,
Și ce-e nefericirea,
N'am știut de șarlatan
Și de hoțul de Dăian.*

Decât numai din poveste.
Că a fost și acum nu este,
L'a prăpădit Dumnezeu,
Nimeru! nu face rău.

L'a prăpădit ce-i de sus.
Și de pe pământ e dus,
Răsplata să și-o primească,
Pentru viața-i hoțască.

N'am știut ce-i mișelia,
N'am știut ce-i sărăcia,
Căci cu dânsa mam luptat,
Și ncasă nu am lăsat :

Nici la mine, nici la altul,
Cerându-mi de ajutor sfatul,
Cu care sa ajutorat
Și pe ea a alungat.

Iară pentru cei lipsiți,
Și oameni năcăjiți :
Fundăciuni mari să se facă,
Am mișcat dealuri de piatră.

Și inime înpetrite,
De avuție lipite,
Ca și frunzele de pom,
Și păcatele de om.

Mau ascultat și au făcut,
Ce chiar însumi n'am crezut,
Iar lumea sa minunat
De marele rezultat.

* Prin anii 1870, 1875 a trăit în Ardeal un hoț vestit cu numele Dăian. Om cu puțină carte, dar rafinat. Să îmbrăca odată ca vlădică, de altădată ca oficer înalt și așa înșala lumea și despoia oamenii de avere.

În anii aceia eram 28 de români în a 8 clasă a gimnaziului părinților piariști din Cluj. Ordinar de clasă ne era fericitul dr. J. Salzbauer. Un om bun, filoromân mare. Om cu vază înaintea tuturor.

Purta frica lui Dăian, de eram siliți noi să-l păzim noaptea câte 3. 4 inși.

„Grigiți fiilor și vă temeți de Dăian că-i mare hoț și de vă va afla dormind pe toți vă va omori“. Așa ne zicea adese.

Noi ne băteam joc de frica ce-o purta iubitul nostru profesor, căci n'am avut teamă de Dăian. Și am greșit amar! Ce bine ar fi fost să fi avut respect și de numele lui!

Cei chemați mi-au iscălit,
Diplome de multămit.
Da 'n faptă și ei mi-au dat.
Cu ciomagu drept în cap.

Beat de cap, mam deșteptat,
Și așa am exclamat:
Sfântă-i zâsa vă spun eu,
„Fă bine și așteaptă rău“!

* * *

Intr'o zi nefericită,
Am căzut și io în ispită,
Am crezut în pretinie,
Am crezut în omenie,

La doi pretini blăstămați,
Farizei adevărați:
Ce n'am știut mo învățat,
Sunt cu toate în curat.

* * *

Acum știu ce-i răutatea,
Acum știu ce-i strămbătatea,
Acum știu ce-i lingușirea,
Acum știu ce-i amăgirea.

Știu bine ce e răpirea,
Și ce e nefericirea,
Știu ce însamnă șarlatan,
Cine a fost hoțul Dăian!

Frânc voiu spune ori și cui
Să nu creadă nimerui,
Ca a fi vai de capul lui,
Creadă numai cânelui,

Căci cânele-i credincios
Nu-i ca omu mincinos.
Și cânele-i cu credință
Și în casă și la uliță.

Chiar și în streinătate,
Îți rămâne cu dreptate,
Te apără de cazii jos,
Pururea și credincios.

Dar pretinu mincinos,
Te omoară bucuros,
Pentru așa înălțare,
Fericire, bună stare.

* * *

Am purtat și revereandă
Dar n'am crezut nici odată,
Că sub ea poți astupa,
Pe dracul cu mamă-sa.

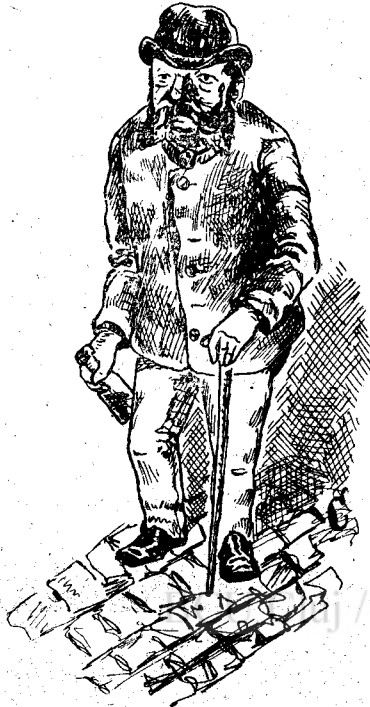
Acum cred că în vesmânt sfânt
Pot fi și draci pe pământ,
Inbuibați și înșinorați,
În reverenzi îmbrăcați.

Aceste vile spui verde.
Dacă cineva nu-mi crede,
Să-l ajungă Dumnezeu
Să pată ce am pățit eu.

B. P.

Clopotariul Silimon

— vorbind în sine. —

los cel mai fericit om pe pământ și norocos.

Am venit în Cluj când am fost de 16 ani, ca inaş (fecioru de casă). Am crescut tot lângă domni și lângă ei am și îmbătrânit. Moșioara cea micuță de acasă am vândut-o de mult, căci mă credeți, că mai ușor poate trăi omul sărac la oraș de cât la sate. Pentru acea suntem noi aici în oraș atâția români vre-o 5, 6 mii.

Cei mai mulți suntem tot de o pănură. Trăim de azi pe mâne. Ce astăzi câștigăm, astăzi și mâncăm și bem.

De când sunt mi-a plăcut băutura — dar numai cu măsura — tot cu măsura.

În viața mea, am fost tot cu noroc la lutrie. De câte ori am pus pe lutrie totdeauna am câștigat, cât am pus.

Acum sunt 30 de ani de când mau ales clopotar credincioșii de atunci.

Am și slugit cu credință.

Am slugit sub tri protopopi și sub 6 căplani. Toți au fost oameni buni, dară unii sgârciți, de bietul clopotar răbda la foame ca șioarecii ce se rătăcesc prin biserică.

Am pus totdeauna câte patru cruceri pe loterie la bolta din vecini și îndată mia eșit un deți de vinars

sau o porție în limba proastă, și cu acesta mi-am potolit foamea totdeauna.

În contra foamei, când n'ai ce lua în gură, numai bun nimic decât vinarsul.

Nu știu pentru ce-l numesc acum cei învățați vinarsul — „alcohol“, și scriu atâtea cârți în contra lui — de se îmbată omul de cap când le ceteste, mai rău de cât de vinars.

Eu încă știu ceti și am vrut să știu, ce scriu cei învățați despre vinars?

Am cerut o carte scrisă în Blaj — de părintele Ștefan — om bun alduiascăl Dzeu. Cum ne vorbea când era capelan în Cluj. Toți îl pricepeam și cel mai prost om!

Acum așa scrie de când sa dus la Blaj, de nici io care știu ceti nu-l pricep de loc.

Am cetit — am cetit, în cartea dsale o sară întreagă, și n'am priceput nimica chiar nimica. Numai atâta am învățat de rost: „alcoholism cronic a tatălui și al fiului din partea omului din partea tatălui“. Mi-am tot bătut capul că ce însemnează aceasta și am aflat, că vinarsul numai atunci e bun când tata îl bea și fiul nu. Și drept are, că nici nu-i bun vinarsul la prunci.

Părintele Ștefan când era în Cluj așa zicea: nu dații vinars la prunci, că nu-i bine! Și aceasta o pricepeam cu toții, că nici nu-i bun pentru prunci, pentru oameni mari ca și mine e bun cu — măsura numai — cu măsura.

N'am cetit întreagă cartea părintelui Ștefan din Blaj, căci am auzit, că d-sa de când a făcut-o, sa lăsat de beatură. Asta-i o boală. Nu-i bună. M'am temut să nu cad și io în boala aceia să nu beu nici o beatură Nu-i bine așa.

Apoi cum se cuminecă și d-sa, dacă nu bea nimica, că doară și dl Christos încă a folosit vin la cina cea de taină!

Mai drept scria d-lui, dacă zicea, se bem cu măsura — numai cu măsura, câte un deți odată — și apoi iară un deți sau o porție zis prostește.

La prunci se nu dăm de loc, că și așa i scump vinarsul sau „alcoholul“ după cum îl numește părintele Ștefan. Ei multe am pățit de când am venit la Cluj. Dar despre aceste voi povesti de altădată.

„Inlaturi cu el — Iscalim si noi!“

— Acte și fapte. —

Așa esclamă „Unirea“ din Blaj, reproducând nește observări drastice însă ușor de motivat din „Drapelul“ din Lugoj la adresa noastră. „Drapelul“ nu cunoaște — pentru depărtare — raporturile noastre — de și le-ar putea cunoaște, căci chiar aproape de redacția Drapelului, să pertractează acum a treia oară cuvintete potri-

vite de o figură, ca cea demascată de noi înaintea criminalului din Lugoj.

În loc de dispută sacă, vom înșira următoarele: acte și fapte.

Sub figera ce o joacă „Zăvodul“ și o apără „Drapelul“ și „Unirea“ din Blaj sau prăbușit următoarele instituțiuni publice:

1. Reuniunea de înmormântare a preoților din tractul gr.-cat al Clujului. O adevărată binefacere pentru preoți. Cauza că nu sa interesat de ea de loc.

2. „Reuniunea sodalilor români“, căci atâta a meșteșugit cu prietenul seu, până când a pierdut ajutoriul de 800 coroane anual dela binefăcătorii sei, cari o ajutau din punct de vedere creștinesc și românesc. Vreo 40 elevi ajutorați au ramas goi și desculți ca vai de ei.

3. So prăbușit fondul școalei de fete cu o apucătură vicieană și și-a ridicat șieși palat. Un feliu de cuib de pupază.

4. Din lenevirea lui câțiva învățători a luat lumea în cap, rămânând de daună și până la 1200 coroane.

5. În tract a înțrodus o adevărată anarhie. socotelile bisericilor și școalelor nerevăzute și neaprobaie de 4, 5 ani. Să dau circulare calde cu iubirea pentru școale, dar faptele sunt reci ca plumbul.

6. vreo 10 familii lea adus la șapă de lemn cu cele mai viclene uneltiri ncedmne nu de un preot, ci nici de un creștin bun.

7. Preoții tractului au fost siliți să poarte o luptă uriașă în „Tribuna“ ca să se poată apăra contra minciunilor sfinții sale. Minciuna în tract e redicată la dogmă.

8. El e auctorul cu pretinul seu de căruțat și de cafenea și lenevie la 199 denunțări mârșave — adevărate atentate la ohoarea altuia. Și ruinare de avere.

9. Biserica și școala sa, așa lea înglodat în datorii cu planuri de nimica, date de acela, care nici un coteș nu șia edificat pe sama sa în viață, încât numai cu vinderea tuturor realităților câștigate de alții și lăsate din pietate bisericeii și școalei se poate scoate din ele. Toate aceste s'a făcut în numele poporului de 5 miș suflete fără de a ști acesta de daraverile aceste nimica, chiar nimica, căci adunări bisericești nu sau ținut de feliu.

10. Denunțările din partea lui a mers cu droia la consistor. Și sa văzut preot mutat din tract cu desagii în spate și bâta de cerșitor în mână după serviciu rodnic de 30 de ani în via Dlui.

11. Casina e fără președinte, căci pe el la alun-gat tinerimea. Nu abzice. să se aleagă unul vrednic de acest post insemnat, ci tace ca pepinele în iarbă.

12. Școala de fete a bolnăvituo pentru totdeauna. Este ca și servitoarea leneșe, în mâna căreia orice lucru să strică, așa mâna blăstămată are.

Așa sunt toate în Cluj și tract, ca și cum a fost

„Consumul“ din Blaj, înainte de aceasta cu vre-o câți-va ani.

Acolo s'a aflat un om, care la scos din noroiul infundat de „ziariștii“ ce zic astăzi „în lături cu el, și i scălim și noi“. La noi la Cluj nu se află nimene. Cine ar fi chemați, stau la o parte și rîd de noi, că neam adus cu patru cai u... „Șef“ fost ziarist și redicat într'o noapte ca — cămașa ciumei — din laic ce era întru toate, protă, înșinorat cu roșu și pe spate.

Acesta-i adevăru crud și verde. Și dacă „Unirea“ va dovedi contrariul mă oblig a învârti roata la tipogrefia lui Bariș, totdeauna gratis când se va tipări „Răvașul“.

Dacă nu va putea dovedi, știind că nui dedată la muncă grea, nu poftim să învârtă roata lui Bariș ci să zică și ea cu noi:

Înlături cu el!

Iscălim și noi! Căci a ei ar fi chemarea în primul rînd, și nu se acopere pe cei ticăloși, chiar și cu minciuna.

Tanasie

stragia satului, strigă preste sat.

Tot omul să înțeleagă și să asculte:

Când latră Zăvodu în curte,
Ascultămă nu te ascunde,
Și în pat nu te culca,
Până nu vei vizita,
Cine vine în curtea ta?

Că sunt hoți amăgitori,
Mișei și lingușitori,
Cari să vără incetișor,
Și să bagă în ocol.

Cu grigia îți intră în casă,
Și să așază după masă,
Și când nici nui cugeta,
Chiar în cap te vor toca.

Apoi să vor lăuda.
La scaun vor alerga,
Șați apere moșia,
Și cu multă viclenie,
Zice-or căs de omenie!

Vor jura pre sfântul soare,
Ca să-i creadă ori și care,
Că ei bine au lucrat,
Când chiar în cap teau tocat.

Deci grigiti
Și vă feriți
De mișei afurisiți!

Adunarea sindicatului ziarelor romane din Cluj.

Sindicatul ziarelor române din Cluj, în presara anului nou a ținut adunarea generală, pentru a introduce uniformitate în numirile locurilor și a numelor de persoane oficioase.

Sindicatul a fost convocat de cel mai bătrân redactor. Astfel redactorul „Răvașului” P. Ariș a dus prezidiul. A semnat Dr. V. Fârfăilă, poiată și colaborator la „Zăvodul”. Au fost de față: „Răvașul” cu colaboratorii săi: Dr. Dedu, dr. Râncu, Ciurilă, Burilă și căciulă, „Ungaria” cu colaboratorii săi: Gergecz, Jánoska și Piștucu. „Zăvodul” cu colaboratorii săi: Păcală și Tândală, Tânasie, Șilimon clopotarul. Și damele: Nana Văsiuca și ele Suveica. Dintre oaspeți damele. Mdm Carmen, Treanca cu cumătrăsa Fleanca, apoi flăcăi tomnatici: Tanda și pretinu seu Manda.

Adunarea sa ținut în sala cea mare a celui mai mare institut românesc din Cluj.

Prezidiul deschide adunarea cu cheia trimise de D. Uscar, dus dela institut de voie bună, cași alți 6 soți ai săi pentru că era prea indesat cu inaintarea în rang și plată, ca și unul ce a fost mâna dreaptă a „executivei” până ce sa asigurat de voturi și șo văzut stabilită poziția, ca frunza plopului când o clătină vântul. După deschidere notarășul Dr. Fârfăilă face următoarea propunere motivată:

Luând în vedere, că la ziarele române, unde am și io onorul să fiu poiată și potracănu să folosesc eschisiv numirile patrihotice, nici la foi, nici la persoane, cea ce constituie „călcarea ordinii de drept”, (Dr Râncu...

așai... Dr Dedu... Da, Da!) Așa de pildă „Ungaria” scrie toate numirile corect patrihotice cum să cade. Așa aflăm: Kolozsvár, Küküllőszeg, Nagyengyed, Kutyafalva, Balázsfalva, Nagyszeben etc. Singur numirea ei rămâne ne patrihotică „Ungaria”.

„Răvașul” își schimonoseste numele, căci ar trebui să fie „Rovás” sau „Ravasz”. Celelalte nume le scrie toate nepatrihotice.

„Zăvodul” uită de tot de datorințele patrihotice (Dr Râncu așa-i, Dr Dedu Da da) prin urmare propun că cu anul nou să se facă uniformitate, precum a făcut fratele Râncu în denunțările prepărate cu multă iscusințe și pricepere și sirguință, admirabil (Râncu: numai așa poate omul ajunge la stabilitate, dacă nu cruță păralele și ustăneala altora. Dedu Dada). Tânasie: Să auzim pre Fârfăilă Dlór!). Prezidiul să tacem cinstiților!

Dr Fârfăilă: Io nu tac, față cu mine ori cine își ție colți! Io am plenipotență întărită cu notarășul țării, dată de direcțiune. Io mă duc dacă interesul pofteste și preste mărita tablă și peste inalta curie. (Dr Râncu preste acea nu să poate). Fârfăilă: pardon, că am greșit. Prezidiul: să auzim cinstiților! Dr Fârfăilă: Cinstită strinsură! Mă pardonati, că ma luat gura pre denainte. (Dedu... tot așa te ia foarte des). Fratele Râncu a observat. El are o minte ageră. El toate observă, pe când noi ești alalți suntem mai prostuți (Dr Dedu... Da da!)

Vreau să propun în conștelegere cu pretinii mei de principiu, ca să alegem o comisie, bună oară ca la Dezmir, care să statorească, că dela anu nou ce nume să purtăm fie care? ca să fie în conformitate cu patrihotismul nostru neprihănit. (Dr Râncu Așai Așai, Dedu Da da.)

În comisie să alegem oameni, cari să unesc în toate. Propun deci să alegem de prezide pă Dl Dr Râncu.

Madam Carmen (privind la Dedu) nu să poate. Să trăiască Dr Dedu! Dr Fârfăilă: Mă iartă madam Carmen. Vreau să motivez părerea. Mă provoc la masa dela Kikaker. Ea e un argument viu, cum e în criminal „corpus delicti”. Pe ea sunt insemnate până astazi nomenclaturile găcite de fratele Râncu la toti bărbați nostri de frunte. Fratele Dedu numai a ris. Așa președintele comitetului național, e stragia meșterul nații — ceialți membri... Cap de fag. Vlădica... Tanasie — poporeni din Cluj mocskoși. Damele române... mandre (Madam Carmen... delicat e Dr Râncu merci-merci, nici nu am știut). Dr Fârfăilă... prin urmare el e mai chemat să fie președinte la comisia acestă.

I putem da de ajutor și pre fratele Dedu căci ei să unesc până la buric în toate. Ei știu face din învățător — învățătoare, din lucru strămb... drept, din om de omenie — de nimica, din streșina bisericeii... quarțir boeresc, din minciună... adevăr și din institut mic institut mare și tare, care împărțeste părale și pe la o sută de filiale, iară jurul Clujului să vină rând pe rând în punga mea.

Dr Dedu... frumșeța lucrului aduce cu sine ca

numai fratele și Dl Râncu să fie. El e chemat spre acest lucru. Io mă alătur la propunerea fratelui Fârfăilă și propun că să o primim cu unanimitate ca în direcțiunea institutului.

Madam Carmen, auzind pe Dedu și retrage propunerea și așa să primește propunerea lui Fârfăilă și să aleg în comisiune cei doi fanfaroni cu însărcinarea, să vină cu un proiect de rezoluțiune, cum să se numească patriotice „Ungaria“ foaia politică pentru români, „Răvașul“ și „Zăvodul“. Apoi colaboratori: Dr. Râncu, dr. Dedu, dr. Fârfăilă, Păcală, Tândală, Nana Văsiica și lelea Suveica. Ciurilă, Burilă și căciula din „Răvaș“. Tanda, Manda și Mdm Carmen.

Când vor fi gata prezidiul va convoca adunare nouă, pentru a hotărî definitiv asupra întrebării acesteia arzătoare. Și cu aceasta prezidiul poștește an nou fericit la toți și la toate.

Ho! strigă căciulă. Să se publice proiectul în „Nap“ din Pesta, ca să-l avem tipărit și altcum să ne facem și ceva reclam.

Dedu: Da, da, în „Nap“.

Și cu aceasta dr. Râncu ia pe Mdm Carmen de toartă, dr. Fârfăilă pe lelea Suveica, dr. Dedu pe Nana Văsiica și le petrec acasă. Ceilalți membri să duc cari încătrău, ca popii dela săbor. Comisia azi-măne își va începe activitatea.

Resultatul se va putea ceti în „Nap“ la timpul seu, ca cele două telegrame istorice.

Insemnat de

Dr. Fârfăilă m. p.

secretar, poiată și colaborator la „Zăvodul“.

Cand se lauda cineva cu nimica :

Gâsca sbeară de să înalță,
Numa un cot dela pământ ;
Iară vulturu în tăcere,
Zboară pân' la ceriu sfânt !

P. Dulf.

STAFETA ZAVODULUI.

An nou fericit și din acest loc,
Nu uitați să abonați la „Zăvod“ !

Dlui M. Ioan Savu. Soth Sharon.

P. a. Post Bax 413 C. în Nord America.

Scrisoarea d-tale am primit-o cu bucurie. Amăsurat dorinții, îți trimitem foaia pe adresa de mai sus. Ne pare bine că o cetiți cu plăcere și pe acolo. Dacă veți afla 5 inși, o puteți căpăta cu prețul satorit pentru ai noștri, trimise pe adresa unuia.

Adresa scrisă de dta „Zăvodul“ pentru dr. Fârfăilă și dr. A. Păcală

în Cluj, e destul de bună. Poți să trimiți ori ce pe aceasta adresă. Altcum poți scrie numai „Zăvodul“ în Cluj, pentru că

domni de mai sus nu sunt totdeauna în redacție. Ei sunt oameni tineri, holtei cam tomnatici. Căile lor nu le știm totdeauna, că nu șed tot acasă. Ști ce zice scriptură : „Trei lucruri nu le pricep, iar al patrulea nu-l știu : Calea vulturului în aier, a corabiei pe mare, a șerpului pe piatră și a omului tânăr în tinerețe. Sunt oameni faini și schitași băieți. Nu cunoști o Americană cu multe milioane pentru ei ? Am veni cu amândoi pe acolo, căci pe aici nu se află femei de sama lor. Cu deosebire mamușca unuia e alegătoare. Scriene des.

An nou fericit și peste mări.

G. M. în Lippa. Iubite frate ai dreptate. Îți mulțămesc și cu dragoste te rog de colaborare. Scrie cât de multe lucruri hazlii. Căci ai bună peană și le știi. Să rădem și noi de lume, că ea ne bajocorește preste cap.

Dela sânul maici mele,
Am avut tot zile rele.
Da, că tot de rău am dat,
De loc nu sunt supărat ;
Și dacă sunt supărat, —
Sunt că nu l-am meritat !

Abonamentul e achitat pe anul întreg. An nou fericit.

Abonatul 983. Articulul „pentru ce nu sunt îngeri pe pământ.“ să va continua nesmintit, îndată ce vom dispune de loc. Ingeri altcum de prezent sunt la teologie. Vom vedea cât de pregătiți o să vie, pentru sfânta preoție.

Tuturor pretinilor ce neau scris câte ceva le mulțămim frumos. Cele trimise să vor întrebuița pe rând. Pământ e puțin, sămânță multă. Caută se o ținem și în hâmbar, ca și Dedu actele neisprăvite cu anii în arhiv.

Anonimul în Z. Nu ai să te superi frate și domnule, și nu ai pentru ce-ți ascunde numele. Spune cine ești ? și apoi aruncă cu noroiu în Bunea și Mangra și chiar și în mine, care nu mă pot asemăna cu acești bărbați însemnați ai neamului nici la un caz.

Ca sătean ai văzut nesmintit om beat-de alcool. Ai putut observa că în fiecare minut să schimbă. Aci e de răs, aci de plâns, aci de compătimit, aci de batjocură. Așa este societatea noastră română. Are starea omului beat de alcool. Văzuta-i frate pe vre un bărbat, care se muncească o viață întregă pentru binele neamului și să nu fie bajocorit chiar de cătră ai săi ? Eu nu știu să fie vre unul. Totdeauna se află câte un mișel sau doi și-l târaie prin noroiu. I amărăsc zilele numai ca să poată ei comotiza în viață. Și societatea română stă la o parte. Unii rād, alți plâng, alți bajocoresc, ca frația ta, alți compătinesc. Ști ce am pățit eu ? Am o ladă de recunoștințe pentru fapte mari săvârșite pe altarul nații. Le voi publica cu timp, apoi și-le voi trimite să învâlești brânză în ele. Și cu toate aceste numai justiții nepărtinitoare ce este în țară pot mulțami, că sug aier liber și umblu pe afară și redactez „Zăvodul“. Căci frați în Christos și Traian, miau fost cruțit vreo 5 ani, și nici nu un an. Cetește te rog „Zăvodul“, barem din curiozitate. Cetește cu deosebire articolul : „In lături cu ei“ și „Ce n'am știut până acum“ ? Și dacă veți demonstra că n'am drept, demăsură-mi un canon cât de aspru și mă voi supune. Până atuncia n'ai drept să zici nimica.

Hei, hei să nu-ți dee Dzeu,
Să pățești ce am pățit eu !

Nri singuratici să afla în Cluj : 1. În tutun-geria (dohánytőzsdé) doamnei Lehota Ana aproape de „Economul“. 2. La Dlu Strachal Ferenc (Palatul Bánffy) langa poarta.

Redactor respunzator și editor **BASILIU PODDABĂ.**